

# РЕШЕНИЕ

№ 556

гр. София, 02.02.2022 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на 14.01.2022 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова**

**ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска**

**Наталия Ангелова**

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **12412** по описа за **2021** година докладвано от съдия Катя Аспарухова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.208 и сл. от АПК вр. с чл.63, ал.1 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма] ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление С. срещу РЕШЕНИЕ №872 от 02.11.2021г., постановено по нахд №20211110209763 по описа на СРС за 2021г., с което е потвърдено наказателно постановление №574478-F578398 от 27.04.2021г. издадено от Началника на Отдел „Оперативни дейности“-С. ЦУ на НАП, с което за нарушение на чл.118, ал.1 от ЗДДС вр. с чл.25 от Наредба №Н-18 /2006г. на МФ на касатора е наложена имуществена санкция от 500лв. по чл.185, ал.1 от ЗДДС.

По изложените в жалбата съображения - се моли да се уважи същата. На първо място се твърди, че е допуснато съществено процесуално нарушение с непосочването на това коя от двете хипотези на чл.25, ал.1 от Наредба Н-18/2006г. е нарушена. Отделно се визира, че нарушената норма не вменява конкретно задължение, а такава се съдържа в чл.3, ал.1 от Наредбата. Твърди се, че неправилно е индивидуализиран субекта на нарушението, предвид това, че следва да отговаря и физическото лице извършител. За неиздания касов бон се твърди, че работодателят е делегира на работника правата и задълженията по организиране на работата в обекта, поради което не следва той да отговаря, а виновният работник. В тази връзка се подчертава, че дружеството не би следвало да носи обективно отговорност, а само например когато законният представител не е издал касов бон. Не се приема и сакцията да бъде

наложена по чл.185 от ЗДДС, тъй като нормата касае общо неизпълнение на задължения, а не както е укриване на задължения. Отново се пледира за приложението на чл.28 от ЗАНН. С оглед изложеното се моли да се уважи жалбата.

В съдебно заседание - жалбата се поддържа от адв.М..

Ответната страна - чрез юрк.П. оспорва жалбата и моли като неоснователна да се отхвърли. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП изразява становище за неоснователност на жалбата и предлага да не се уважава.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. ГРАД XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ КАТО СЪОБРАЗИ СТАНОВИЩАТА НА СТРАНИТЕ И ОБСТОЯТЕЛСТВАТА ПО ДЕЛОТО, НАМЕРИ ЗА УСТАНОВЕНО СЛЕДНОТО:**

Жалбата е в срок, но по съществото си е неоснователна по следните съображения:

Видно от АУАН и от НП- СРС е приел, че НП е процесуално и материално законосъобразно. На първо място е констатирано, че в АУАН и в НП деянието е описано със съставомерните си факти, както и по съществото си е напълно доказано от събраните доказателства. В тази връзка е прието за безспорно, че на 29.10.019г. в 16,50ч. в обект на дружеството била извършена покупка на 1 бр. хляб на стойност 1лв., заплатен в брой, за което не е бил издаден касов бон. Прието е, че правилно деянието е посочено като нарушение на чл.25, ал.1, т.1 от Наредба Н-18/2006г. и съответно е осъществен състава на чл.118, ал.1 от ЗДДС като е наложена справедлива санкция в минимален размер от 500лв. по чл.185, ал.1 от ЗДДС. Визирано е, че нормата на чл.25, ал.1 е във връзка с чл.3, ал.1 от Наредбата доколкото в първата се прави препращане, но задължението е в чл.25, ал.1 от Наредбата. Не са споделени доводите на оспорващия, че е следвало да се накаже физическото лице продавач, като е подчертано, че е предвидена административно-наказателна отговорност и за ЮЛ, която е обективна и безвиновна. Акцентирано е, че дружеството отговаря за бездействието на своя служител да не издаде касов бон, поради което е без значение кой е служителя, както и защо по отношение на него не е реализирана отговорност по чл.185, ал.2 от ЗДДС. С оглед изложеното – е потвърдено НП и е осъдено дружеството да заплати юрисконсултско възнаграждение от 80лв..

Касационната инстанция споделя изводите на СРС за липса на процесуални нарушения. В действителност посочената е само нормата на чл.25, ал.1 от ЗДДС без да е визирано кое от двете предложения, но това не е съществено процесуално нарушение, тъй като не засяга правото на защита на дружеството. За него е ясно какво е задължението, а именно да издаде касов бон за всяка една продажба в обекта си. В тази връзка не се приема и довода в касационната жалба, че дружеството не може да бъде наказано. В ЗДДС –чл.185 предвижда наказание както за ФЛ-нарушител, така и за ЮЛ. Двете отговорности не са обвързани и контролните органи преценяват чия отговорност да реализират. Абсолютно несъстоятелна е тезата на касатора, че отговорността на дружеството може да бъде реализирана само ако законният му представител не издаде в обекта касов бон. Няма как да се очаква, че същият ще присъства в обекта и реално ще осъществява всяка една продажба, още повече при наличието на няколко обекта например това е и непостижимо. В тази насока СРС е посочил, че отговорността на дружеството е обективна и безвиновна – мотиви, които напълно се възприемат и от касационната инстанция.

На последно място - напълно се споделят и съображенията на СРС неприложимост на чл.28 от ЗАНН. Няма причина, която да характеризира деянието като такова с

по-ниска степен на обществена опасност от останалите от вида си, както и няма други обстоятелства, които са смекчаващи. Обосновано СРС се е позовал на макар и нетълкувателна практика на АССГ, че стойността на покупката може да има отношение към размера на санкцията, но не може да бъде основание за приложението на чл.28 от ЗАНН. Следва да се допълни, че ако това не беше така –в конкретни търговски обекти нарушителите биха избегнали реализирането на отговорността, което като подход е неприложимо вкл. и предвид неравното третиране на субектите. С оглед изложеното – жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли като се потвърди решението на СРС.

С оглед изхода от спора –трябва да се уважи и претенцията на юрк.П. за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 80лв., определено по реда на чл.37, ал.1 от Наредбата за заплащане на правната помощ и във връзка чл.63, ал.3 от ЗАНН.

**ВОДИМ XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ**

**РЕШИ:**

**ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ №872 от 02.11.2021г., постановено по нахд №20211110209763 по описа на СРС за 2021г., с което е потвърдено наказателно постановление №574478-F578398 от 27.04.2021г. издадено от Началника на Отдел „Оперативни дейности“-С. ЦУ на НАП,**

**ОСЪЖДА [фирма] ЕИК[ЕИК] със седалище С. да заплати на НАП юрисконсултско възнаграждение от 80лв..**

Решението е окончателно.

Председател:

Членове: 1.

2.